

La început

La început

Geneza 1.1: La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul.

Adesea uităm cât de veche este relatarea despre creație. Nu suntem nici măcar foarte surprinși când se dovedește că știința naturii, după multe secole, ajunge la o concluzie importantă, care se află în Biblie de mii de ani - și mult mai bună, pe deasupra. Există oameni care obiectează că nu ar trebui să se spună așa ceva. Aceștia susțin că Biblia și știința naturii nu ar trebui să fie comparate niciodată una cu cealaltă, deoarece se află la niveluri diferite și ambele au propriul lor domeniu de aplicare. Acest lucru sună foarte frumos, dar este fundamental greșit. Mai mult, această idee lezează autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă se spune că știința are doar o sferă limitată de autoritate, atunci totul este în regulă. Dar dacă se afirmă acest lucru despre Biblie, atunci este o eroare foarte gravă. Biblia are valabilitate universală. Ea are ceva de spus în toate domeniile vieții, inclusiv în domeniul științei.

Dacă cineva ar spune că Biblia nu face acest lucru într-un mod „științific” (conform standardelor academice), atunci eu spun: Ce să însemne asta? Sunt metodele noastre științifice absolute și de necontestat? Putem să ne descurcăm cu ele în activitatea științifică normală, dar în domeniile marginale (așa cum am arătat deja, de exemplu, în ceea ce privește originea vieții) ne părăsesc. De altfel, mă bucur că Biblia nu scrie „științific” despre lucruri, ci o face spiritual, divin. Leviticul 11, de exemplu, poate că nu oferă o împărțire pur biologică a regnului animal, dar împărțirea, pe care o găsim acolo, este mult mai sublimă și mai profundă. Deci, are Biblia ceva de spus despre biologie? Cu siguranță, dar mai bine decât o facem noi, deși o face pe scurt. Putem cu modestie să completăm spațiile goale. Dar nu s-au născut încă experți în natură mai buni decât Adam (Geneza 2.19,20) sau Solomon (1 Împărați 4.29-34). Să facem un pas mai departe: Există o știință orientată creștin? Da, cu siguranță. Ea este critică și obiectivă și își testează întotdeauna concluziile pe baza revelației lui Dumnezeu (fără a le amesteca pe cele două, așa cum s-a întâmplat, cu regret, de multe ori). Este posibil ca această știință să nu fie întotdeauna suficientă, dar acest lucru nu înseamnă prea mult.¹

Ce legătură au toate acestea cu Geneza 1.1? Asta: în secolul nostru, oamenii au ajuns la concluzia, în multe moduri foarte diferite, că universul nostru nu este etern, ci trebuie să fi avut un început foarte precis. Și, prin intermediul unor metode destul de diferite, se ajunge chiar la vârste destul de asemănătoare ale universului. Dacă se dorește, se poate pune un semn de întrebare în spatele acestor determinări ale vârstei, dar este suficient de interesant faptul că s-a ajuns la presupunerea că universul are o vârstă limitată. Căci toți filozofii greci antici au presupus că creația, sau cel puțin materia primară („haosul”) ar fi eternă. Un început al universului sau o creație din nimic era un gând complet necunoscut și străin.

Nu afirm că savanții cred acum într-o „creatio ex nihilo” (creație din nimic), dar au făcut primii pași în această direcție. Dar ei nu vor ajunge mult mai departe, deoarece câmpul vizual limitat al științei naturii nu permite să spună mai mult despre începutul universului decât că acest început trebuie să fie (atenție: trebuie să fie, nu: este). Dar în Biblie este scris de 3400 de ani că

¹ În acest domeniu are loc mai mult decât se crede. În SUA sunt o serie de școli superioare și universități (între altele, Bob Jones Universitățile în Greenville) și diverse asociații care practică știința naturii ortodox-creștină (alături de amintitele Creation Research Society și Bible-Science Association, în Canada International Christian Crusade, în Anglia Evolution Protest Movement, etc.)

La început

Dumnezeu a creat cerurile și pământul la început. Nu: trebuie să fi creat, ci: a creat. Nu a fost aceasta exprimată de Moise într-un mod mai degrabă absolut și sigur pe sine? Nu era nimeni acolo? Oh, da, destul de mulți! Același Dumnezeu, care a creat lumile, era Dumnezeul care a vorbit cu Moise față către față (Exodul 33.11). Și, nu priveau și se bucurau îngerii când Dumnezeu a creat? Și, nu sunt ei aceia prin care a fost dată Tora (Legea) în mâinile lui Moise (Iov 38.7; Faptele apostolilor 7.53; Galateni 3.19)? Și în acea Tora ebraică, în Geneza 1.1, în șapte cuvinte și de patru ori șapte litere, o serie întreagă de erezii sunt măturate de pe masă cu o singură mână. Și acest lucru nu se bazează pe cele mai recente descoperiri, deoarece relatarea creației este mai veche decât toate doctrinele false pe care aș dori să le enumăr aici.

(1) Astăzi râdem de fantasmagoriile și de prostiile pe care le întâlnim în tradițiile antice ale egiptenilor², babilonienilor (amintesc relatarea babiloniană a creației deja menționată) și hindușilor³. Dar chiar și ceea ce au scris savanții noștri acum o sută de ani ne face să zâmbim acum cu amuzament. Și ce se va spune despre scrierile noastre „științifice” peste o sută de ani? Dar în Geneza 1 nu găsim astfel de prostii bombastice, nu găsim nici măcar ceva care să se fi dovedit a fi greșit din punct de vedere științific (cel puțin fără păreri preconcepute). Cum este posibil așa ceva la o carte atât de veche? Oh, Biblia a fost adesea luată în derâdere! Au râs de Ur, că nu ar fi existat, de Sodoma, că nu ar fi trebuit să existe, de hetiti, că nu ar fi trăit niciodată, de Belșatar, că nu ar fi existat. Până când toate acestea au fost descoperite prin cercetări arheologice și s-a dovedit că toate acestea au existat cu siguranță. Apoi, oamenii au început să caute noi motive pentru a ridiculiza Biblia. Că iepurele nu ar rumega, furnica nu ar aduna hrană vara, struțul nu ar lăsa ouăle să clocească la soare, în nisip. Dar și în privința aceasta s-a dovedit că ar fi fost mai bine să se aștepte cercetarea biologică înainte de a încerca să ridiculizeze Cuvântul lui Dumnezeu.

(2) Cultura noastră occidentală se bazează pe cultura grecilor antici. Ce ne-au învățat ei despre creație? Nimic altceva decât o învățătură evoluționistă obișnuită, de zi cu zi. Nu este nimic nou sub soare. Teoria evoluționistă este la fel de veche ca și cea mai veche filozofie naturală (500-600 î.Hr.). Thales a învățat că apa a fost substanța originară din care ar fi apărut lumea, pentru Heraclit a fost focul, iar pentru Anaximene aerul. Pitagora credea că „numărul” era principiul originar al tuturor lucrurilor. Anaximandru a învățat că animalele au evoluat din pământ sub influența căldurii și a umidității. Empedocle (ca. 450 î.Hr.) spunea că părțile corpului uman au avut mai întâi o existență separată și apoi s-au unit treptat. Platon și Aristotel (secolul al IV-lea î.Hr.), de asemenea, nu cunoșteau ideea de creație și au adus un fel de teorie a evoluției. Și să nu-i judecăm prea aspru pentru asta! În jurul anului 1600, chimistul sud-olandez J. B. van Helmont scria încă, că șoarecii ar putea lua naștere din cârpe. Iar neo-darwinismul modern nu este cu nimic mai rezonabil, dacă vrea să ne facă să credem că întreaga creație, cu toate organismele sale vii, a evoluat cu adevărat din materia primordială prin nimic altceva decât o întâmplare oarbă.

² Moise a fost instruit în toată înțelepciunea egiptenilor (Faptele apostolilor 7.22). Era bine informat despre toate poveștile lor mitologice referitoare la crearea lumii - despre zeul soare, născut dintr-un ou care plutea pe oceanul primordial, care a avut patru copii: atmosfera (doi copii), pământul și cerul etc. Această doctrină a jucat un rol major în cultul egiptean din acea vreme, dar Duhul Sfânt l-a păzit pe Moise să preia această credință populară în Geneza 1.

³ Hindușii credeau că Pământul era purtat pe spatele unor elefanți care stăteau pe o broască țestoasă mare care înota în oceanul lumii. Biblia nu conține astfel de prostii.

La început

În Biblie nu găsim nimic din aceste prostii. Ea stă mult deasupra lor. De ce credeți că este așa? Foarte simplu: creatura nu poate gândi niciodată mai departe de orizontul creației însăși. Prin sine însăși ea nu poate ajunge niciodată la gândul existenței unui Creator care se află în afara creației Sale. Cel mult, ea poate percepe puterea și divinitatea Sa eternă (Romani 1.20), dar niciodată Persoana Sa, mai presus și în afara creației. Nici măcar naturaliștii moderni nu pot face acest lucru. Și pentru că nu pot, mulți nu vor să o facă. Ca atunci când un copil spune cu dispreț despre ceva ce nu poate face: Nu vreau! Astfel, naturaliștii au stabilit o „metodă naturalistă” care exclude orice element extranatural și supranatural. Atenție, nu spun nimic rău despre această metodă, pentru că ea este excelentă în cadrul pentru care este potrivită. Dar eu mă refer la materialiștii care au făcut din asta o religie.

(3) Primul verset din Geneza 1 condamnă, de asemenea, tot ceea ce se numește „...-teist”. Teiștii sau ateiștii, panteiști sau politeiști, toate învățăturile lor sunt infirmate de Geneza 1.1. Tocmai aceasta este marea lecție a acestui verset: există un Dumnezeu, care a existat înainte de creație și care Se află în afara și deasupra creației; care nu creează mereu, ci a creat odată, la început, cerul și pământul. Așadar, nu este vorba de politeism, ci de singurul Dumnezeu adevărat, care a creat lumea. Nu este nici panteism; Dumnezeu nu este o abstracțiune care animă întreaga lume, ci este o Persoană (căci o abstracțiune nu „creează”), care este înălțată deasupra creației și care exista deja înainte de a fi creația. Teologii moderni neagă faptul că Dumnezeu este „transcendent” (așa cum îl numesc ei); învățătura lor, potrivit căreia Îl întâlnim pe Dumnezeu în semenul nostru, seamănă deja suspect de mult cu panteismul. Ei trebuie, desigur, să ocolească începutul Scripturii, unde adevăratul Dumnezeu vine la noi. Așadar, nu există ateism deloc. Este foarte nefericit să negi existența unui Dumnezeu care ni se descoperă maiestuos și spune: „Cine este acesta care întunecă sfatul prin cuvinte fără cunoștință? ... Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere!” (Iov 38.2-4)

Și apoi teismul: doctrina cu cea mai mică amploare și, prin urmare, cea mai șireată, care, cu regret, are atracție pentru mulți credincioși. Ei sunt entuziasmați de așa-numita „doctrină teistă a evoluției”, care este susținută în Olanda de Jan Lever, printre alții, și în America de Bernard Ramm, printre alții. Această doctrină afirmă că Dumnezeu ar fi „creat” lumea prin intermediul procesului de evoluție. Teoria evoluției este pe deplin acceptată, dar este pusă în mâinile lui Dumnezeu: Dumnezeu a pregătit universul și toate ființele vii în cadrul legilor evoluției. Dar acest lucru este o absurditate. Pentru că nu este nici pește, nici carne, nici științifică, nici biblică. Teoria evoluției este un sistem închis, care se explică singur și nu are nevoie de Dumnezeu. Din punctul său de vedere, Huxley a avut dreptate să spună că teoria evoluției este lovitura de grație dată creștinismului, deoarece Îl face pe Dumnezeu superfluu. Teistul nu face decât să se facă de râs în ochii unui evoluționist înrăit.

Dar teistul nu are nici Biblia de partea sa! În primul rând, el trebuie să facă un „imn” sau o „narațiune-cadru” din Geneza 1, iar noi am văzut deja că acest lucru este imposibil. În al doilea rând, el nu înțelege cuvântul „a crea”; el confundă „crearea” cu „providența”. Creatorul tuturor lucrurilor este ceva cu totul diferit de Susținătorul tuturor lucrurilor (de exemplu, susținătorul legilor evoluției). Crearea este: „El a spus și a fost; El a poruncit și aceea a luat ființă” (Psalmul 33.9; compară și versetul 6 și Romani 4.17; Evrei 11.3). Susținerea este: „... susținând toate lucrurile prin Cuvântul puterii Lui” (Evrei 1.3; observă diferența față de versetul 2). Evoluționistul teist îl face pe Dumnezeu prizonier al propriilor Sale legi naturale. El spune că Dumnezeu nu este mai presus de ele, nu le zădărnicește, ci El poate acționa doar în conformitate cu aceste legi. Dar Geneza 1.1 ne învață suveranitatea lui Dumnezeu! Dumnezeul nostru face

La început

toate lucrurile după sfatul voinței Sale (Efeseni 1.11). El a creat toate lucrurile și, datorită voinței Sale, ele erau și au fost create (Apocalipsa 4.11). El nu a avut nevoie să creeze. El ar fi putut rămâne veșnic fără creație - dar a creat. El ar fi putut, de asemenea, să creeze continuu, creând mereu lucruri noi - dar El a creat la început, a creat în ziua a cincea și a creat în ziua a șasea. În mod concret și în exercitarea liberă a puterii Sale. El nu avea nevoie, dar a făcut-o. El este suveran în privința aceasta. Și teistul nu poate face nimic în această privință. Adevărul din Geneza 1.1 este absolut. Poți „interpreta” cum dorești, dar adevărul este deasupra și independent. Și, fără a denatura Cuvântul, nu se poate nega ceea ce acest verset ne spune clar, fără ocolișuri și în mod real.

Pentru a vedea acest lucru, să privim versetul mai atent. La început, Dumnezeu a creat (compară cu Evrei 1.10). Nu se poate spune când a fost acest început. În ebraică, articolul lipsește, astfel încât începutul este complet nedeterminat. A fost odată un început - un început al trecerii timpului, un început al lucrărilor lui Dumnezeu. Acest început trebuie diferențiat de „începutul” din Ioan 1.1, care merge mult mai departe în urmă, până în veșnicia care se află în spatele nostru (compară cu Proverbele 8.22,23). Indiferent cât de departe ne întoarcem în veșnicie, Cuvântul era acolo, era la Dumnezeu din toată veșnicia și era Dumnezeu Însuși. Și 1 Ioan 1 începe cu un „început”, dar acesta este începutul lucrării Domnului Isus (compară cu Ioan 15.27; Faptele apostolilor 1.22). Dacă ne gândim acum că Dumnezeul care a creat lumea este Dumnezeu Fiul (vezi mai departe), atunci acest triplu „început” formează un întreg armonios: Cuvântul era, Cuvântul a creat, Cuvântul a devenit carne (Ioan 1.1,3,14). Și cuvântul „început” mai are și un alt sens: Dumnezeu a creat la început, dar El Însuși este „Începutul”. El nu are început, căci înainte de a se naște munții și de a fi creat pământul și lumea, da, din veșnicie în veșnicie El este Dumnezeu (Psalmul 90.2). Dar Dumnezeu (și anume Dumnezeu Fiul) este Începutul (Coloseni 1.18) - Începutul creației lui Dumnezeu (Apocalipsa 3.14), adică originea din care a apărut creația. El este Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul (Apocalipsa 21.6; 22.13).

Dumnezeu a creat. Cuvântul pentru „a crea” (bara) este specific pentru Dumnezeu; nu este niciodată folosit în Scriptură pentru altcineva. În Geneza 1 și 2 găsim, de asemenea, expresiile „a face” și „a forma”, care sunt folosite și pentru ființele umane. Dar numai Dumnezeu poate crea. Nu trebuie să însemne întotdeauna „a crea din nimic”, dar indică întotdeauna ceva unic, pe care numai Dumnezeu îl poate face. El se întâlnește în trei versete din capitolul nostru (versetul 1, 21 și 27) și indică întotdeauna ceva unic, care nu era încă și care nu va fi creat din nou. În versetul nostru, s-ar putea spune că Dumnezeu creează din nimic, deși expresia nu este foarte potrivită. Acolo unde este Dumnezeu, „nimic” nu există, ci acolo El creează „din El Însuși”, este propria Sa energie – spus cu reverență, și dacă am voie să mă exprim astfel - pe care o transformă în materie. În versetul 21, El creează viața din materie, deci cu siguranță nu din „nimic”. Dar viața animată este ceva unic și fundamental diferit de materia lipsită de viață și, prin urmare, este o „creație”. La fel și omul: în ceea ce privește trupul său, „făcut” sau „format” (Geneza 1.26; 2.7), dar ca ființă rațională nouă și unică, deci „creat” (Geneza 1.27). La fel și omul nou este ceva cu totul diferit, ceva unic: „o creație nouă” (2 Corinteni 5.17). Așadar, într-un anumit sens, orice „creație” - deși poate fi pregătită din ceva care exista deja - este totuși ceva cu totul nou, care, ca atare, nu exista încă. De aceea, cuvântul este folosit și pentru acte remarcabile, unice ale lui Dumnezeu în căile Sale de guvernare (Numeri 16.30; Ieremia 31.22). Dumnezeu „*cheamă cele care nu sunt ca și cum ar fi*” (Romani 4.17). „*Cele văzute n-au fost făcute din cele care se arată*” (Evrei 11.3).

La început

Dumnezeu nu creează prin fapte, ci prin Cuvântul Său. Sau, cu alte cuvinte, ceea ce El este și face este pe deplin exprimat prin Cuvântul Său. Dumnezeu Fiul putea să spună că era în întregime ceea ce vorbea (Ioan 8.25). Cel care respingea Cuvântul Său Îl respingea pe Cel care a rostit Cuvântul și care era Cuvântul (Ioan 12.48). El este Cuvântul lui Dumnezeu, expresia desăvârșită a ceea ce este Dumnezeu (Ioan 1.1,14; Apocalipsa 19.13). Toate lucrurile s-au făcut prin Cuvânt, iar fără Cuvânt nu a existat niciun lucru care să se fi făcut (Ioan 1.3). Prin Cuvântul lui Dumnezeu au fost întocmite lumile (Evrei 11.3). El le-a chemat la existență (Romani 4.17). „*Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui. ... Pentru că El a spus și a fost; El a poruncit și aceea a luat ființă*” (Psalmul 33.6,9). Prin același Cuvânt creator, Fiul îi cheamă pe păcătoșii morți ca să trăiască și îi va chema pe toți cei care sunt în morminte, așa că ei vor ieși (Ioan 5.25,28), așa cum s-a întâmplat la mormântul lui Lazăr (Ioan 11.43). Numai prin Cuvântul Său divin au fost curățați leproșii, au fost alungate duhurile rele, orbii și-au căpătat vederea, surzii și-au căpătat auzul și șchiopii au putut să meargă (Marcu 1.25,41; 2.11; 7.34; Luca 18.42).

La început, Dumnezeu a creat. La fel ca în marea majoritate a locurilor în care apare în Vechiul Testament, cuvântul pentru Dumnezeu este Elohim, care este pluralul lui Eloah. Așadar, deși este un cuvânt la plural, are sensul de singular, ceea ce se poate observa întotdeauna din faptul că verbul („a crea”) este folosit la singular. O singură dată verbul este folosit și la plural, și atunci Elohim are sensul plural de „dumnezei” (în sensul de idoli, îngeri sau judecători pământești). De altfel, este foarte remarcabil faptul că acest cuvânt la plural este legat de un verb la singular. Pentru teologii iudei, acest lucru rămâne un lucru ciudat⁴, atâta timp cât acoperământul este pe inima lor atunci când se citește Moise (2 Corinteni 3.14,15). Dar, în lumina Noului Testament, este evident că există un adevăr profund ascuns în acest lucru. Este Dumnezeu Unul care creează. Nu zeii sunt cei care creează, ci Dumnezeu este Cel care creează. „*Jehova (Domnul), Dumnezeul nostru (la plural!) este un singur Iehova (Domn)*” (Deuteronomul 6.4). Dar acest Dumnezeu Unul este o singură Persoană la plural! În Dumnezeire sunt trei Persoane, fiecare Dumnezeu adevărat, și totuși un singur Dumnezeu.

Aceste trei Persoane divine au creat lumile. Tatăl a întocmit planul, Fiul l-a executat și El l-a realizat prin puterea Duhului Sfânt. Vedem acest lucru în 1 Corinteni 8.6; toate lucrurile sunt de la Tatăl (El le-a conceput), dar ele sunt prin Isus Hristos (El le-a făcut). Și că și Duhul a participat la aceasta, aflăm din Geneza 1.2. Creația era o lucrare comună a întregii Dumnezeiri, așa cum de altfel în orice lucrare a lui Dumnezeu sunt implicate toate cele trei Persoane divine (există prea multe exemple pentru a le enumera aici). Însă este așa, că lucrarea efectivă de creație a fost realizată prin Fiul, și nu prin Tatăl și prin Duhul Sfânt. Nu citim nicăieri că lumea a fost creată prin Tatăl (în această privință, toate mărturiile de credință sunt greșite) sau prin Duhul Sfânt. Ei erau, fără îndoială, implicați, dar Fiul era Cel care a creat. Prin Cuvântul au fost create toate lucrurile (Ioan 1.3). Fiul este chipul lui Dumnezeu cel nevăzut, Întâiul născut al întregii creații, pentru că în El, prin El și pentru El au fost create toate lucrurile (Coloseni 1.15,16). Dumnezeu ne-a vorbit „în Fiul”, prin care a făcut și lumile (Evrei 1.1,2). Nu Dumnezeu Tatăl a creat prin Fiul, ci Dumnezeu, Dumnezeul triunitar, a vorbit „în Fiul”, sau mai exact „în Fiu” - în greacă lipsește articolul - , adică Dumnezeu Însuși a vorbit, și asta în

⁴ B. Jakob a afirmat că astfel de cuvinte apar mai des în ebraică, dar nu dă decât două exemple despre care el însuși se îndoiește că sunt adevărate cuvinte la plural. În plus, pentru care cuvânt este adevărat că, combinat cu o propoziție la singular, are același înțeles la singular și la plural, în timp ce dacă propoziția este la plural, sensul este cu totul diferit?

La început

Persoana Fiului, care a creat și lumile. El nu le-a creat ca Om; ca Om, El este diferit de Dumnezeu (nu de Tatăl, ci de Dumnezeul triunitar), care a creat toate lucrurile (Efeseni 3.8,9). Dar Omul Hristos Isus este Dumnezeu Fiul și, ca atare, este Creatorul. Mielul, care stă în mijlocul tronului lui Dumnezeu în Apocalipsa 5, distinct de Dumnezeu, este Același cu Cel care stă pe tron în Apocalipsa 4 ca Dumnezeu Fiul și Creatorul (compară versetul 8 cu Isaia 6.2,3 și Ioan 12.41)! Dumnezeu Însuși I-a spus lui Hristos, Omul suferind, că El (Hristos) este Creatorul, dar Dumnezeu nu putea spune acest lucru decât pentru că Mesia Cel suferind era Același cu Iahve, Creatorul etern (Psalmul 102; Evrei 1.10).

Taină de neînțeles! Minunat Mântuitor! În sărăcie și smerenie profundă, El a venit pe acest pământ și a ocupat un loc mai jos decât animalele (Luca 2.7; 9.58), dar în același timp era Creatorul lor, Căruia acestea Îi erau total supuse (Matei 8.32; 17.27; Marcu 1.13; Luca 5.4-6; 10.19). El a putut suferi de foame și a putut înmulți cinci pâini pentru mai mult de zece mii de oameni (Matei 4.2; 14.19-21). El putea fi obosit și însetat și putea transforma șase sute de litri de apă în vin (Ioan 2.6-9; 4.6-7; 19.28). Cine era El, care a poruncit chiar și vânturilor și apelor, iar acestea L-au ascultat? (Luca 8.25). El era Susținătorul tuturor lucrurilor, Creatorul cerului și al pământului.

Expresia „cerul și pământul” din Scriptură acoperă totalitatea lucrurilor create vizibile, numite pe drept și „lume” sau „lumi”, adică universul. Vezi, de exemplu, Geneza 2.1; Neemia 9.6; Psalmul 89.11; Ieremia 10.12; Matei 5.18; Faptele apostolilor 17.24; Apocalipsa 21.1. Îngerii nu aparțin universului. „Oștirea cerului” nu sunt îngerii, ci corpurile cerești (Deuteronomul 4.19; compară cu 1 Corinteni 15.40,41). Îngerii existau înainte de a fi universul (vezi Iov 38.7), și vor exista și după ce cerul și pământul actual vor dispărea. Oamenii fac parte din această „creație prezentă”, iar când vor veni cerul nou și pământul nou, toți oamenii vor primi trupuri noi, nemuritoare. Dar îngerii nu au nicio parte de această reînnoire.

Cerul este, așadar, spațiul în care se află corpurile cerești. Acum, obiectiv vorbind, se poate spune că pământul este, de asemenea, un corp ceresc și, prin urmare, nu trebuie să fi fost numit. Dar Biblia nu este obiectivă, ci subiectivă: toate lucrurile sunt ordonate de Dumnezeu în funcție de ceea ce El numește a fi cel mai important, centrul. Biblia este „geocentrică”, pentru că pământul este locul unde locuiesc oamenii (Psalmul 115.15,16), iar Biblia vorbește despre oameni (relațiile lui Dumnezeu cu oamenii). Așa cum Dumnezeu, atunci când a despărțit copiii oamenilor unul de altul, a stabilit granițele națiunilor în funcție de numărul copiilor lui Israel (Deuteronomul 32.8) și așa cum El numește Israel centrul (de fapt „buricul”) pământului (Ezechiel 38.12; compară cu Ezechiel 5.5), tot așa pământul este centrul moral al universului. Restul din Geneza 1 se ocupă în primul rând cu pământul, iar cu cerul doar în ceea ce privește semnificația sa pentru pământ ca viitor loc de locuit pentru om (versetele 14-18).

Acest lucru nu înseamnă însă că Biblia învață undeva că Pământul este și centrul cosmografic al universului. Teologii de pe vremea lui Copernic credeau acest lucru⁵, dar modernii din zilele noastre par să creadă în continuare acest lucru! Ei atribuie Bibliei o viziune falsă și depășită asupra lumii și apoi o scot din nou la iveală, triumfător, pentru a dovedi că Biblia este

⁵ Aici trebuie clarificată o concepție greșită. Nu este deloc adevărat că oameni precum Copernic și Galilei au fost combătuți pentru că biserica din acea vreme interpreta Biblia mai literal. Concepția despre lume a Bisericii din acea vreme (secolul al XVI-lea, începutul secolului al XVII-lea) nu se baza deloc pe Biblie, ci pe vechile doctrine ale lui Platon și Aristotel, care au fost preluate de Augustin (ca. 400) și mai ales de Toma de Aquino (ca. 1250) și adaptate la filozofia ecleziastică dominantă.

La început

depășită și neadevărată. Ei spun că Biblia ar învăța că Pământul este plat și că se sprijină pe piloni, cu oceanul mondial dedesubt și cerul deasupra ca o cupolă semisferică. Dar Biblia nu învață nimic din toate aceste prostii. În primul rând, Biblia nicidecum nu învață cosmografia, ci doar numește anumite fapte cosmografice, atunci când acestea servesc scopului propus. În al doilea rând, Scriptura vorbește în mod clar despre un pământ sferic (Isaia 40.22; cuvântul „cerc” trebuie înțeles ca ceva arcuit, așa cum arată același cuvânt în Iov 22.14; compară în această privință cu traducerea engleză JND), care atârna liber în spațiul ceresc (Iov 26.7b). În al treilea rând, nu trebuie să uităm că în cărțile poetice găsim o vorbire simbolică bogată în înfloritură, care nu are nimic de-a face cu o viziune învechită asupra lumii. Dacă un poet modern ar vorbi despre cer ca despre o „cupolă de azur”, cu siguranță că nimeni nu ar fi atât de naiv încât să-l acuze pe acest poet că este prost și învechit?

În afară de aceasta, se pare că oamenii vor să înțeleagă aceste imagini biblice într-un mod greșit. Când poetul vorbește despre „temeliile” sau „stâlpii” pământului (Psalmul 104.5; Iov 38.4-6), nu este naiv să credem că poetul ne învață că pământul este o suprafață plană care se sprijină pe stâlpi? Nu este mai logic să ne gândim la fundațiile pământului, adică la rocile tari și solidificate pe care se sprijină straturile pământului? Nu spun, bineînțeles, că poetul s-a gândit la acest lucru sau că a vrut să spună acest lucru, ci că limbajul Scripturii lasă loc pentru o interpretare științifică ulterioară a expresiilor folosite. Poate că scriitorii biblici nu au avut cunoștințele noastre, dar Dumnezeu, care i-a inspirat, este omniscient și a avut grijă ca ei să se exprime perfect - ceea ce, cu regret, nu se poate spune despre oamenii noștri de știință din domeniul naturii. Un alt exemplu sunt creaturile vii din apele de sub pământ (vezi de exemplu Exodul 20.4; Deuteronomul 4.18). Se poate afirma cu răutate că Biblia învață că sub pământ există ape în care ar înota pești. Dar așa putea întreba, atunci de ce li s-a interzis israeliților să facă imagini ale peștilor misterioși de sub pământ, dacă ei nu au văzut niciodată astfel de pești, pentru că aceste ape erau doar fabule? Și aici, înțelesul este clar și simplu; așa cum spunem că cineva locuiește la poalele unui munte sau sub un munte (fără a însemna că locuiește în munte), tot așa Biblia spune că apele (mările) sunt sub pământ, adică, nivelul apei este mai jos decât suprafața pământului. Vom vedea acest lucru în mod clar în Geneza 1.9,10.

Există o a treia expresie care îi face pe moderniști să batjocorească, și anume „care întinde cerurile ca un cort (o perdea)”, sau „care întinde cerurile ca pe o pânză ușoară” (Psalmul 104.2; compară cu Isaia 40.22b). Chiar dacă acest text ar spune într-adevăr că cerurile sunt întinse ca un cort deasupra pământului, chiar și atunci nu ar exista nici o obiecție la această imagine poetică. Dar dacă luăm în considerare faptul că pământul nu este plat, ci sferic (Isaia 40.22), atunci atmosfera - căci asta înseamnă aici „cer”, după cum indică verbul „a întinde” și din comparația cu Geneza 1.6-8 - este într-adevăr un fel de mantie în jurul pământului! De asemenea, unii consideră că acest verset înseamnă că atmosfera din jurul Pământului este la fel de subțire și delicată ca o pânză ușoară, ca un voal de puf. Vezi mai târziu la versetul 6.

Acest lucru dă naștere unei alte observații cu privire la cuvintele „cer” și „pământ”. Dacă citim cu atenție Geneza 1, vom vedea că ambele cuvinte au un dublu sens: unul mai restrâns și unul mai larg. În versetele 6-8, ceea ce este „întins” între apele de deasupra pământului (norii) și apele de pe pământ, adică atmosfera, este numit „cer”. Dar în versetul 1, întregul spațiu din afara pământului este numit „cer”. Acest lucru este justificabil din punct de vedere științific, deoarece atmosfera noastră nu este delimitată în mod clar de spațiul exterior. Straturile de aer din jurul Pământului devin din ce în ce mai subțiri spre exterior până când, în cele din urmă, devin „vapori” incredibil de fini, care plutesc în tot spațiul, așa-numita materie interstelară.

La început

Avem ceva similar cu cuvântul „pământ”. În versetul 10, uscatul este numit „pământ”, spre deosebire de mări. Dar în versetul 1 avem un înțeles mai extins, căci acolo întregul glob pământesc este numit „pământ”, și aceasta în timp ce tot pământul era încă acoperit de apă! Acest lucru este de fapt destul de ciudat. În versetul 10, „pământul” se distinge de ape, dar, deși în versetele 1 și 2 până acum se văd doar apele, totuși se vorbește despre „pământ”. Acest lucru arată că Biblia nu se orientează după filozofii antici, care susțineau că pământul plutește pe oceanul mondial sau că pământul a luat naștere din apă. Ci în Biblie vedem că masa propriu-zisă a pământului este „pământul” sau „solul” și nu apa, ba chiar că pământul nu plutește pe apă, ci dimpotrivă, apele se odihnesc pe pământ, căci în versetul 9 pământul se ridică deasupra apei. Repet: Biblia nu învață toate acestea, dar Biblia învață cu atât mai puțin o viziune păgână a lumii, veche și depășită. Biblia nu învață deloc cosmografie sau geografie, dar atunci când Biblia vorbește despre astfel de lucruri, poate fi succint, subiectiv sau poetic - și atunci trebuie să ținem cont de asta - dar întotdeauna cercetarea științifică se alătură în mod minunat.

Așadar, avem, în primul rând, cerul ca firmament și apoi cerul ca spațiu cosmic, adică cerul norilor și cerul stelelor. Împreună, acestea formează cerul creat, material. În afară de aceasta, Scriptura vorbește și despre un cer nematerial. Acesta este locul unde locuiesc îngerii, unde se află cei adormiți, unde se află tronul lui Dumnezeu și unde am fost așezați și noi în Hristos. Avem o imagine a acestui lucru în Cortul întâlnirii. Curtea din față este locul unde se afla altarul; aceasta este crucea, pe care Hristos a atârnat între cer și pământ, înălțat de pe pământ, suspendat în spațiu, „primul cer”. Cortul întâlnirii în sine este o imagine a cerului nematerial. Locul sfânt este „al doilea cer”, locurile cerești din epistola către Efeseni; totul acolo vorbește despre poziția noastră și despre umblarea noastră în locurile cerești. Îngerii sunt și ei acolo, iar satan are și el acces acolo (compară cu Iov 15.15). Sfânta Sfințelor este „al treilea cer” (2 Corinteni 12.2-4). Acolo este tronul lui Dumnezeu, acolo este paradisul, unde sunt cei adormiți. Acolo, Hristos, care, în calitate de adevărat Mare Preot, „a străbătut cerurile” (Evrei 4.14), a stropit sângele pe capacul ispășirii, și acolo avem acces liber în Duhul Sfânt, deoarece perdeaua a fost sfâșiată (Evrei 10.19-22), astfel încât al doilea și al treilea cer formează acum un întreg (chiar dacă mai există o diferență). De aceea, se poate spune acum că tronul lui Dumnezeu este în locurile cerești (Efeseni 1.20). În Vechiul Testament, locuința lui Dumnezeu este numită uneori „cerul cerurilor” (compară cu Deuteronomul 10.14; 1 Împărați 8.27; 2 Cronici 2.6; 6.18).

Tradus din: Dr. W.J. Ouweneel, *Gedanken zum Schöpfungsbericht in 1. Mose 1*;
Ernst-Paulus-Verlag, ediția a 6-a, 1990.